

ματουργή εικόνα, τή φιλεί ληχταριστά και ψάλλει τροπάρια και Θεοτόκια μ' άγγελική φωνή.

Τρίμερη δοξολογία έγεινε σ' όλο τον Άθωνα κ' ύστερα έχτισαν στο γιάλο το έκκλησάκι που σώζεται και έβαλαν τήν εικόνα εκεί. Μα όσο και δέν πατούσε κανείς χωρίς άδεια, όσο κι' άν ήταν κλειδωμένο άξεκλείδωτο το έκκλησάκι, ή εικόνα έφυγε και πήγε στάθηκε πάνω από τή πόρτα του Μοναστηριού, όπου στέκεται ως σήμερα και γιά άφτό λέγεται Πορτατίσσα, σάν που φανέρωσε το σκοπό της στον άγιο μοναχό Γαβριήλ τον Ίβηρίτη, κατά μως μās φανερώνουν τά συναξάρια των άγιασμένων. Η πληγή ή ματωμένη πώχει είνε ή γροθιά που έδωκε ο άρχαγγελος Βάββαρος που μετάνιωσεν ύστερα γιά το θάμα, καλογέρεψε και απέθανε στο ίδιο Μοναστήρι, όπου σώζεται και το μνήμα του. Έγραφα στο Μοναστήρι των Ίβήρων στις 9 Μαρτίου του 1900.

ΓΙΟΥΡΓΑΣ

ΡΙΜΕΣ

Σπιτάκι της ακρολιμιάς που οι συνεφιές σου έφερα Σε κάποιαν άκη άνέγγιχτο της σιγαλιάς λυχνάρι Τη θλιψη μου που έτέρωσε στή θύρα σου μια εσπέρα, Σάν τη νερούλα του νερού παρηγοριά να πάρη.

Σπιτάκι που λογάκια ακούν της καλαμιάς σου οι [θρήνοι

Που στον άγέρα έξωτικά μιλούν θλιμένα χείλη, Κ' έπληραν το σιγαλι νάρθηδον στήν ξερημούλα κρήνη Διαβάτες άγοροβήματοι-βουβά μιλούν το δέλι.

Πως κλαίει στα έρεϊπια θλιβερή ή ήχώ τουςμοιρολόι, Στους τοίχους, στα παράθυρα το δάκρυ της σιλαίει Τον ήχο του παραμυθιού, και κλαίν του άνέμων οι [γό

Κάτι που έχάθη στήν έρμιά με τή φωνή που πάει... ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΗΣ

— Κοίταξε εκεί το Μιστριώτη, είπε ο έπιστήμονας. Συλλογιόμυι πως ότα μās άφίση χρόνους, πόσα χρήσιμα πράγματα θα μπορείς νάν του βγάλεις! Άπό τά γένια του θα μπορείς να κάνεις βουρτσες, από το δέρμα του να λιπάσεις ολόκληρο άμπέλι, από τον έγκέφαλό του να φτιάσεις φούσκα πανάλαφρη, από...

— Ναι, είπε στεναζόντας ο φίλος του, μα το σημαντικώτερο του μέρος θα χαθεί.

— Ποιό, δηλαδή; ρώτησε ο έπιστήμονας.

— Το γαρίσμα του.

άποκλειστικός. Έπειτα όποιος δέν μπορεί να πάη σε ήλικία από 17 ως 21 χρονών, το παρατάει. Όλιγώτερο κατάλληλα τά σουηδικά σχολεία είναι γιά να τραβούν μαθητές από μακριά. Κάθε φέουδο έχει και το σχολείο του, όπου συναπαντούνται όσοι είχαν σχέση είτε από γωρμιάς είτε από συγγένειας είτε από το επαγγέλμα τους.

Μεταξύ των χωριάτων της Σκανδιναβίας ο σουηδός είναι ο πλουσιώτερος, ο πειδ περήφανος και ολιγώτερο χωριάτης. Η ιδέα της εξέγερσης εις τά δανικά σχολεία έφύτρωσε άπάνω στο βάθος της σκλαβιάς και της έθνικής συνείδησης. Χωρίς τήν τυραννία και τις ζημιές πειθαυσε μιά φορά, ο δανός χωριάτης δέν θα έδειχνε εκείνη τήν έπιδεχτικότητα γιά τους θησαυρούς του πνεύματος, εκείνον τον έλεύθερο ζήλο γιά μόρφωση, που είναι οι βάσεις όλης της κινήσεως των δανικών σχολειών. Κι αυτός ο χωριάτης που άρχισε να αισθάνεται τήν αξίαν της τάξης του, του προσώπου του, έχυσε το αίμα του στον πόλεμο του 1864, ού ή έθνική συνείδησή του πληγώθηκε κατάβαθα και άγιατρευτα, μάλιστα εξ αιτίας της άνικανότητας των άρχηγών και της ελλείψεως της πολιτικής κρίσης των κυβερνητών. Άπό τότε ο Δανός χωριάτης βλέπει τή Δανία στον έαυτό του, κ' είναι άληθώς ή μόνη τάξη στον τόπο που έχει προκοπή.

Στή Νορβηγία δουλοσύνη δέν υπήρχε ούτε κιντώνεφε ποτέ ή Νορβηγία ως έθνος. Γιά τούτο λείπει από το νορ-

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Γιά τήν Ελλάδα λρ. 10.—Γιά το Έξωτερικό φρ χρ. 10
10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κισκία της Πλατείας Συντάγματος, Όμονοίας, Όπουργείου Οκονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Όφθαλμιατρείο) Σταθμού Όπογετου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια)στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι γιά ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΟΜΑΧΟΥΣ

τους άποκάλεσε ή «Άκρόπολη» και τέτοιον είναι και μ' αυτό τδνομα πρέπει να περάσουν στην ιστορία οι δεκαεφτά Λακκιώτες μ' όλους τους Βενιζέλους και τους Μαλινδρέτους και τους Γιαννάριδες τους που με το άνόητο και άντεθνικό κίνημα τους παρουσίασαν στα μάτια του κόσμου τήν Κρήτη σά μιάν Άντριώτισσα χοντροπαραμύθνα που ζητάει ναύτοχονήση γιά τήν έγκατάλειψε ο άπιστος δεκανέας της.

Οι Έλληνομάχοι της Κρήτης άς καμαρώσουν αύριο μεθαύριο τά κατορθώματά τους. Κ' οι Έλληνομάχοι της Ελλάδας—γιάτ' έχουμε κ' έδω τέτοιους άνόητους Λακκιώτες, που μερικοί μάλιστα άπ'αυτούς διευθύνουν κ' έφημερίδες με μεγάλη ή με μικρή κυκλοφορία

δηγικό σχολείο εκείνο το ψυχικό βάθος που έχει το δανικό το πνεύμα του είναι πιδ λογικό και πολιτικό.

Στή Σουηδία λείπει και το πολιτικό στοιχείο. Η Σουηδία είναι άληθώς μιά χώρα που τήν κυβερνούν οι χωριάτες. Έκεί οι χωριάτες πάντα ήταν έλεύθεροι και πάντα άκούσθηκαν τά λόγια τους. Σύνωρα όμως οι σουηδοί χωριάτες είναι οι πειδ πλούσιοι της Σκανδιναβίας.

Ό Σουηδός χωριάτης είναι κυρίως ένας τσιφλικιτζής. Άπό τον έργάτη, τον δούλο, τον τεχνίτη τον χωρίζει μεγάλη άπόσταση. Έναντίον του σουηδού χωριάτη οι έργάτες του άρχίζουν να συγκεντρώνονται κι ο κοινωνισμός της έξοχής που ξεκλώνεται λίγο λίγο διευθύνεται από τους άπόρους έργάτες εναντίον του εύπόρου «χωριάτη». Ό σουηδός χωριάτης ζή, σκέφτεται και τρώγει—μάλιστα το τελευταίο—σάν τή ανώτερη πολιτική τάξη. Έχει και τις άρρώστιες της: άποληξία, κακοστομαχία, νευρασθένεια. Άπό τον ίδιο λόγον των πολλών άναγκών έχει και τήν αντίπαθεια γιά πρόωρους γάμους. Άπό τά παιδιά του πολλοί σπουδάζουν και ύστερα ως γιατροί, δασκάλοι, έφημέριοι και νομικοί μεταβαίνουν εις τήν τάξη των μικρών πολιτών. Οι ολιγώτερον πρεικισμένοι γίνονται έμποροι στις έπαρχίες. Οι κόρες παντρεύονται αυτούς τους λειπαστράτους και τους σώζουν γιά τήν τάξη τους. Ένας γάμος μ' ένα δούλο, κι άς μήν ήτανε φτωχός, θα ήταν ντροπή γιά όλην τήν οικόγένεια.

—άς κάθονται να συζητάνε άκαδημαϊκώς το άντεθνικό κίνημα κι άς μη λούζουν πατόκορφα, όπως και τους αξίζει, τους άτυρούς και τους συνεργούς του. Καλά κάνουν οι άνθρωποι. Τόσο τους κόβει και τόσο λέν. Ό Ξαναμωραμένος μάλιστα άρθρογράφος των «Καιρών» είπε και κάτι πικραμένο. Φώναξε το φοβερό του: «Caveant Consules» και τά κεραμίδια σωριαστήκανε καταγής από τά γέλια.

Caveant Consules λοιπόν Άλλά με τούτα και μ' εκείνα άποδείχνουν οι Κρητικοί όλοφάνερα ότι έπρεπε να γίνη και με το νησί τους, κείνο που έπρεπε να γίνη και με τήν Ελλάδα σάν λευτερώθηκε. Παρρηίτε πως θάφτανε ή Ελλάδα στα χάλια που βρίσκεται σήμερα, άν πριν παραδοθή στους Έλληνες, δηλ. πριν διοριζτή Κυβερνήτης ο Καποδίστριας, παραδινότανε γιά δέκα είκοσι χρόνια, ή και περισσότερα, σ' ένα άλλο Κράτος Εύρωπαϊκό να τήν ποδηγετήση, να πούμε, στην πολιτική και στην κοινωνική ζωή;

Η Ελλάδα είχε άνάγκη από γκουβερνάντα, γιά να συνειθιση να περπατή ήσια και στερεά και να μη στραβοπατή όπως σήμερα. Άπό τέτοια γκουβερνάντα δείχνει κ' ή Κρήτη πως έχει άνάγκη. Και φοβούμαστε μήπως οι Δυνάμεις, ύστερ' από το κίνημα των Λακκιωτών, άποφασίσουν να τής τή δώσουνε. Ό Θεός να μās βγάλη ψεύτες.

Η ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

δεκάρα της Φιλολογίας—αυτό το παρατσούκλι, θαρρούμε, πως τσιφιάζει περισσότερο από κάθε άλλο στον κ. Μιστριώτη—έβγαλε πάλι το ρητορικό κόρακα στις εξετάσεις του Άρσακείου.

Βλέπετε, ο σοφός αυτός παπαγάλος έχει πάντα ένα λόγο έτοιμο γιά κάθε περίσταση. Πως ο λόγος αυτός είνε γιομάτος από άνοησίες, περιττό να το πούμε. Το ξέρουν όσοι ευτύχησαν να τον άκούσουν ή και να διαβάσουν τους γεωναϊότατες έστιναχθέντας άλλοτε στο «Νουμά» ρητορικούς του λόγους. Μα κι όσοι δέν τον άκουσαν, κι όσοι δέν τον διάβασαν, ξέρουν το ξεχειλίσιμα της άνοησίας που γίνεται, όταν τους πής πώς Μιστριώτης μιλάει.

Το ίδιο έγινε και στο Άρσάκειο, όταν μοιραστήκανε τά βραβεία. Ό παπαγάλος θρονιάστηκε στο βήμα και άρχισε να μιλάη γιά Δωδωναίον Δία γιά Ρωμαϊκή λεγεώνα, γιά διαιώνισιν Πανελληνίου Παρθενώνος, γιά φιλανθρώπους της Ελλάδος ού-

Ό τουηδός χωριάτης ως επί το πλείστον δέν καλλιεργεί ποτέ ο ίδιος τά χωράφια του. Έπιβλέπει μόνον τους δούλους και τά μεροδούλια του. Τά σπία του είναι κομψά, οι κήποι του είναι μ' επιμέλεια τακτοποιημένοι, τά κορίτσια του κάθονται στο σπίτι, κάνουν εοίχειρα κ' έχουν κι άναιμία. Στα καθέκαστα είναι της ανώτερης τάξης.

Έδώ και μερικά χρόνια περνούσα από ένα χωριό της γαλλικής Έλβετίας. Οι περισσότεροι κάτοικοι ήταν έμπορευογοι και αρκετά εύποροι άνθρωποι. Πάντα όμως είχαν το αίσθημα της τσιπείνης τους καταγωγής. Γιά τή γύρω γύρω στο χωριό ήταν σκορπισμένα σ' έρημη θέση άνάμεσα σε μεγάλα χωράφια κομψά σπία που έμεναν κλειστά γιά τους ξένους περιηγητάς και οικότρόφου. Άν ρωτούσες, ποιος κάθονταν εκεί, σου άπάντησαν με κάποιο σεβασμό: les messieurs paysans. Άν ρωτούσες, ποιων είναι τά μεγάλα κοπάδια και τά όραία λιβάδια: aux messieurs paysans. Άν ρωτούσες, τί επαγγέλμα έχει ο δήμαρχος του χωριού: un monsieur paysan Lund.

Γιά να χαρακτηρίσω τους Σουηδούς χωριάτες καλύτερα, θα το κάνω με τις ίδιες λέξεις: ο έ κ ύ ρ ι ο ι χ ω ρ ι ά τ ε ς. Μεταξύ τους άνομάζονται άκόμα με τδνομα τους, μπροστά στες άλλες τάξεις όμως είναι οι έ κ ύ ρ ι ο ι χ ω ρ ι ά τ ε ς. Κι άπ' αυτήν τήν έποψη ιδρύθηκαν και τά σχολεία τους.

Τά περισσότερα έχει ή πιδ καλλιεργημένη και πιδ